

Отже, підсумовуючи усе вище сказане, можна зробити висновок, що прагнення врегулювати ринок надання юридичних послуг є важливим, а здійснення монополізації адвокатури, яка спрямована на представництво прав та інтересів громадян у судах є одним із головних елементів такого врегулювання. І хоч адвокатська монополія має певні мінуси, проте вони не переважають над позитивними сторонами цього реформування. Особисто я вважаю, що запровадження монополії адвокатури стане таким собі стимулом для адвокатів відповідальніше ставитися до своїх безпосередніх обов'язків, а особливо щодо рівня якості надання ними правової допомоги.

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 59.
2. Проект Закону України «Про внесення змін до Конституції України щодо правосуддя» від 25 листопада 2015 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 3524.
3. «Юридична газета Online» стаття «Чесний аналіз аргументів «за» і «проти» адвокатської монополії»/ Офіційний сайт «Юридичної газети Online» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/publications/practice/inshe/chesniy-analiz-argumentiv-za-i-proti-advokatskoyi-monopoliyi.html>

Невмержицька Вероніка Анатоліївна

студентка 3 курсу історичного факультету

Житомирського державного університету імені Івана Франка

науковий керівник: к. і. н., доц. **Новик М. К.**

Становлення виборчих прав жінок в США

Прийнято вважати, що 1848 р. став початком боротьби жінок США за свої виборчі права. Саме тоді відбувся з'їзд у містечку Сенека Фолз, штат Нью-Йорк і було прийнято декларацію почуттів (Declaration of Sentiments). Склали її Елізабет Стенон разом з Лукрецією Мот. За основу було взято Декларацію незалежності США. Елізабет Стенон висунула ідею, що «обов'язок кожної жінки – мати виборче право, не залежно від того буде вона здійснювати його чи ні». На відміну від багатьох жінок її епохи, Елізабет отримала освіту в Джонстаунській академії, де 16 років вивчала латинську мову, граматику, математику, природничі науки та релігію. Вона активно брала участь в інтелектуальних змаганнях, отримала нагороди і почесні звання. З іншого боку, родинна атмосфера ставала напруженішою. Після смерті її братів мати впадала в депресію, а батько поглибився в роботу. Елізабет всіма силами намагалася підтримати його, але у відповідь чула лише: «Якби ти була чоловіком!».

Рух жінок за виборчі права отримав назву – суфражизм і був частиною феміністичного руху, а почався з промови Уільяма Гарісона, який виступав проти інституту рабства. Жінки спершу долучилися до цієї кампанії, а пізніше усвідомили свій власний правовий і громадянський статус, який нічим не відрізнявся від становища чорношкірих.

«Suffragettes» у перекладі з англійської означає право голосу, виборче право. Суфражистки вважали, що оскільки жінки несуть відповідальність за сім'ю, це лишає їх права брати участь у «чоловічій» публічній сфері. На думку Е. Стенон, виборче право розрушить бар'єр підпорядкування.

Безуспішна боротьба з дискримінацією тривала декілька десятиліть (починаючи з 1850-х рр.), і лише переконувала суфражисток у необхідності рівного виборчого права. Наприклад у рішенні справи «Бредвіл проти Ілінойс» (1873) суд підтримав закон останнього, який забороняв жінкам займатися адвокатською практикою: «Природні відмінності роблять жінок непристосованими до певних професій в державному житті. Їх головною сферою залишається домашнє господарство і материнство»

1863 р. в умовах громадянської війни США суфражистки ініціювали жіночу національну лігу лояльності, яка провела петиційну компанію, одну з найбільших в історії країни, зібравши близько 400 тис. підписів з вимогою прийняти 13-у поправку Конституції («...не повинні існувати ні рабство, ні примусова праця») [1].

З 1860-х рр. до суфражисток приєднуються жіночі клуби. У 1868 р була прийнята 14 поправка, за якою: «всі особи народжені чи натуралізовані у Сполучених Штатах і які підлягають їхній юрисдикції є громадянами сполучених штатів і штату де вони мешкають. Жоден штат не може вдавати чи застосовувати закони, що обмежують привілеї та імунітети громадян», а кількість представників від окремих штатів визначається пропорційно до їхньої людності, враховуючи усіх мешканців кожного штату, за винятком індіанців, які не оподатковуються [1].

Лише 1888 р. жінки вперше взяли участь на виборах до місцевих органів влади у штаті Вайомінг. Під час першої світової війни жінки активно включилися в хід подій, працюючи на заводах і фабриках. Вуду Вільсон у своїй промові 1918 р відмітив: «У цій війні жінки стали нашими партнерами. Чи повинні ми розглядати їх як партнерів у правах?» [4].

І тільки у серпні 1920 р була прийнята 19 поправка до конституції за якою: «Виборчі права громадян не повинні відбиратися чи обмежуватися Сполученими Штатами або окремими штатами на підставі належності до певної статі» [1]. Боротьба на цьому не закінчилася і було створено Національну жіночу партію. У 30-х роках рух послабився, але у 1960-х рр. знову активізувався.

Сучасні жінки – активна частина електорату у Сполучених Штатах. За дослідженнями Сюзан Скенлен, президента Інституту жіночих досліджень і освіти, доведено, що жінки частіше голосують від чоловіків. Вона прийшла до висновку, що жінки у політичному житті надають перевагу освіті й соціальним програмам, а чоловіків більше цікавить міжнародна політика, бюджетні справи і питання оборони [2].

Свідченням рівності між чоловіками і жінками можна вважати появу таких політиків як Ненсі Пелосі, Гіллари Клінтон і Сара Пейлін. Вони підтверджують, що американські жінки – велика сила. Не дивлячись на все це, американські жінки вважають, що вони не достатньо представлені у державному управлінні. Отже, становлення виборчих прав жінок в США почалося від аболюціоніського руху і завершилося прийняттям 19 поправки до конституції.

Список використаних джерел та літератури:

1. Брайс Дж. Американская Республика. – М.: Изд-во К. Т. Солдатенкова, 1889. – 554 с.
2. Історія західних політичних вчень: Політичні доктрини XX – початку XXI ст.: [навч. посібник] / А. С. Романюк. – К. : Знання, 2011. 255 с.
3. Коллонтай, А.М. Социальные основы женского вопроса. – СПб.: Изд. т-ва «Знание», 1909. – 431 с
4. Нариси з історії виборів та виборчого права: [навч. посібник] / Ю. А. Веденєєв. – Калуга: «Символ», 2002. – 692 с.
5. Права жінок: зміст, стан та перспективи розвитку: [монографія]. – Харків: Вид-во НУВС, 2001. – 360 с.

Дерещук Богдана Станіславівна
студентка 5 курсу історичного факультету
Житомирського державного університету імені Івана Франка
науковий керівник: ст. викладач **Новик В. А.**

Терористичний акт: кримінально-правове регулювання міжнародним та зарубіжним законодавством

На сьогоднішній день питання захисту життєвоважливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у різних сферах є одним із першочергових завдань.

Терористична діяльність відноситься до найбільш небезпечних і важко прогнозованих явищ, особливістю якого є динамізм і багатоплановість, а також здатність до адаптації й модернізації в умовах основних цивілізаційних процесів сучасності – глобалізації, у спільному устрою.

Для терористів не існує обов'язкових міжнародних договорів: вони можуть удатися до використання заборонених видів озброєнь і вражаючих речовин. Багато досягнень сучасної цивілізації грають на руку організаторам терористичної діяльності: свобода листування, свобода поширення інформації.

Проблема протидії терористичній діяльності є об'єктом активних наукових дискусій останніх десятиліть, але, незважаючи на значну кількість теоретичних праць із цієї тематики, практичного вирішення цієї проблеми й досі не знайдено. Навпаки, в усьому світі посилюється силове протистояння, тому проблема протидії терористичній діяльності залишається найбільш актуальною сьогодні.

Метою даної публікації є дослідження явища «терористичного акту», «тероризму». Цій проблематиці присвячені роботи аналітиків Світового банку і відомих учених українського та зарубіжного простору, а саме: П. Девіс, С. Хантінгтон, С. Хоффман, В. Канцір, М. Галенська, П. Ємельянов, І. Дорош, В. Грущук, С. Кузніченко, Л. Новікова, В. Крутов, І. Шкурат, Ю. Гуленко.

Фактично в усіх європейських мовах є слова, які походять від латинського слова «terror», що в перекладі означає «жах». В українській мові існує два найближчі до цього слова іменники – «тероризм» та «терор».